

РЕШЕНИЕ

№ 5432

гр. София, 16.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 17.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **1714** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на С. М., [дата на раждане], гражданин на А., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, чрез адв. Т. И. от САК, срещу Отказ рег. № ISB23000237V от 30.01.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], П..

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на акта поради допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Поддържа, че отказът не съдържа фактически основания. Счита, че е нарушен чл.6 от АПК, доколкото в нарушение на чл.8 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ) се засяга правото му на личен и семеен живот – неговото и на съпругата му, която е български гражданин. Твърди липса на доказателства в подкрепа на основанието за отказ по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Позовава се на решение на ЕСПЧ по дело Ал-Н. срещу България. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът завеждащ консулска служба към Генералното консулство на Република България [населено място], П. - МВнР, чрез юрк. Г., не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна

страна следното:

Не е спорно по делото, че на 24.10.2023 г. кандидатът подал заявление вх. № ISB23000237V за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Посолството на Република България в [населено място], П., в качеството му на съпруг на български гражданин – Д. В. Т.-М., ЕГН [ЕГН].

Към заявлението са приложени: национален паспорт № 02930673, издаден на 14.03.2019 г., със срок на валидност до 14.03.2024 г., съдържащ отбелязване, че чуждият гражданин е напуснал доброволно страната ни на 16.08.2023 г.; удостоверение за сключен граждански брак №[ЕГН] от 17.05.2019 г. на СО-район „С.“ за сключен на 17.05.2019 г. граждански брак между С. М., [дата на раждане] , гражданин на А., и Д. В. Т.-М., ЕГН [ЕГН]; свидетелство за ниях № 19.16.05/0025 от 12.05.2019 г. на Мюсюлманското настоятелство на Мюсюлманското вероизповедания в Република България, удостоверяващо сключен религиозен брак между С. М., [дата на раждане] , гражданин на А., и Д. В. Т., ЕГН [ЕГН]; свидетелство за съдимост, издадено от МП на 24.01.2024 г., според което кандидатът не е осъждан; декларация с нотариална заверка на подписа от 11.08.2023 г. на Д. В. Т.-М., ЕГН [ЕГН], че ще осигурява жилищна и финансова издръжка на съпруга си и двамата ще пребивават на адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес]; договор за наем от 30.06.2019 г. за цитирания адрес в [населено място], сключен за срок от 10 години; декларация с нотариална заверка на подписа от 20.07.2023 г. на собственика на имота, че е съгласен С. М. да бъде адресно регистриран; медицинска застраховка за чужденци в България №233168 от 04.08.2023 г. на „Булинс“ АД на името на кандидата. Приложен е национален паспорт № A00336089, издаден на 04.12.2023г.

Постановен е оспореният Отказ рег.№ ISB23000237V от 30.01.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], П., мотивиран с основанието по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ - с действията си чуждият гражданин е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

В административната преписка липсват данни за връчване на отказа на кандидата, поради което следва да се приеме, че жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство от 02.02.2024 г. е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима. Съдът възприема доводите на жалбоподателя за засягане на правото по чл.8, пар.1 от ЕКПЧ за обосноваване на правен интерес по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВНР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и

отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВнР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Със Заповед № 7 от 25.04.2023 г. на Генералния консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], П., на основание чл.34, ал.1 и ал.2 от Наредбата за реда и условията за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР) е определен Р. Р. – завеждащ „Консулска служба“ в Посолството в И., да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец и обосновка на отказ за издаване на виза. Предвид издаването на отказа от Р. Р. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Отказът е постановен на основание чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ – отказва се виза на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. Като фактическо основание е възпроизведена законната разпоредба.

По силата на чл.10а, ал.3 ЗЧРБ мотивите на отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. Касае се за специален закон, поради което съдът намира за неотнормено тълкуването, дадено в Тълкувателно решение № 16/1975 г. за необходимост органът да направи позоваване в оспорения акт на акта, към който препраща. В настоящия случай и при спазване на законоуредената възможност по чл.10а, ал.3 ЗЧРБ мотивите на отказа следва да се считат допълнени с мотивите в справка на ДАНС с рег. № RB 202001-001-03-М-6-3988 от 07.12.2023 г., отделена в класифициран том по делото. Независимо, че същата не е съобщена на апликанта, предвид съдържащата се в нея класифицирана информация, с посочването на фактическото и правно основания за издаване на отказа, лицето е запознато с неговите мотиви и не е накърнено правото му на защита, което е упражнено своевременно. Това личи и от изложените в жалбата до съда пространни доводи, които касаят основанието по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ. Неоснователни са доводите на жалбоподателя за непосочване на конкретно основание от различните хипотези на чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, предвид употребения в нормата израз „или“. Както се посочи, в тази част мотивите за отказ следва да се считат за допълнени с тези в справка на ДАНС с рег. № RB 202001-001-03-М-6-3988 от 07.12.2023 г., според която с действията си чуждият гражданин би могъл да застраши националната сигурност и да дискредитира страната пред партньорите от ЕС.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) – консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на съвместно мотивирано становище на

службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая е налице отрицателно становище на ДАНС, съдържащо класифицирана информация с рег. № RB 202001-001-03-М-6-3988 от 07.12.2023 г., отделена в класифициран том към делото, която следва да се приеме като мотиви на отказа по смисъла на чл.10а, ал.3 ЗЧРБ. Тези мотиви, заедно с посоченото в отказа основание по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ, удоетворяват изискванията за форма чл.59, ал.2, т.4 АПК, поради което възраженията на жалбоподателя в тази насока са неоснователни.

Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР. В него са попълнени всички полета и са обосновани причините, относими към неговото постановяване. В преписката липсват данни за други допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл. Изложеното определя спора като материалноправен – относно наличието на основание за издаване/отказ на исканата виза за дългосрочно пребиваване.

Съгласно легалното определение по пар.1, т.1 от ДР на ЗДАНС, вр. чл.2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност (ЗУФСЗНС) „национална сигурност“ е динамично състояние на обществото и държавата, при което са защитени териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, когато са гарантирани демократичното функциониране на институциите и основните права и свободи на гражданите, в резултат на което нацията запазва и увеличава своето благосъстояние и се развива, както и когато страната успешно защитава националните си интереси и реализира националните си приоритети. Визираната дефиниция предполага преценка на баланса между личните интереси на индивида и правото му на личен и семеен живот, от една страна и правата и свободите на другите членове на обществото, които са част от законоустановеното понятие за „национална сигурност“. Спазването на този баланс предполага съразмерност на мярката по смисъла на чл.6, ал.2 и ал.4 АПК – намеса, която е най-щадяща за лицето, но едновременно - най-благоприятна за държавата и обществото.

По силата на чл.4, ал.1 от ЗДАНС Държавна агенция "Национална сигурност" извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред. Натоварена с функции в съответната сфера на държавно управление, вкл. по чл.41, ал.1, т.2 ЗДАНС, събраната от ДАНС информация има характер на официална по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК. В тази връзка съдът съобразява, че изнесените в справка рег. № RB 202001-001-03-М-6-3988 от 07.12.2023 г. на ДАНС данни касаят участие на чуждия гражданин в международни престъпни схеми за незаконно превеждане на мигранти от Близкия изток към страни от З. Европа. Според справката, с тази дейност била запозната и съпругата на С. М., която извършвала парични разплащания. Чуждият гражданин е задържан на 16.09.2021 г. при проведена СПО, като му е повдигнато обвинение по чл.280 и чл.281, вр. чл.321 от НК. На 09.06.2023 г. С. М. подал молба за доброволно връщане в страната на произход.

Според показанията на съпругата на кандидата Д. В. Т.-М., разпитана като свидетел по делото, със С. се запознали в края на 2014 г. и през 2019 г. сключили брак. Живеели заедно от 2015 г. Съпругата издържала семейството. Чужденецът не работел – първо поради езиковата бариера, а после бил задържан в СДВНЧ Б. през 2016 г. - 2017 г. за година и осем месеца. След като го пуснали не можел да работи, защото нямал документи. Върнал се в А., за да получи виза, за да може да се установи легално в България, да работи и да имат деца. След 2019 г. бил задържан в ареста на „Г.М. Д.“ за „каналджийство“, но не бил осъждан.

Служебно изискана от МП информация, предоставена с писмо изх.№ 92-32-21#3 от 10.04.2024 г. потвърждава данните, че С. М. не е осъждан. Единствено поради липсата на влязла в сила присъда за осъждане на чуждия гражданин не може да се приеме, че не е доказано основанието по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ – заплахата за националната сигурност по смисъла на цитираното легално определение по пар.1, т.1 от ДР на ЗДАНС, вр. чл.2 от ЗУФСЗНС, което не поставя подобно изискване. Съдът приема, че предоставената от ДАНС информация съдържа данни, че действията на чуждия гражданин са насочени против конституционно установения ред на страната и против упражняването на основните права и свободи на гражданите в обществото. Независимо, че становището на ДАНС не е обвързващо за административния орган по контрол на миграцията, то предоставените от компетентния орган съгласно чл.4, ал.1 и чл.41, ал.1, т.2 ЗДАНС информация правилно е преценена като основание за отказ по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

В тази връзка показанията на съпругата частично съответстват на официално събраната от ДАНС информация, напр. относно задържането на чуждия гражданин в СДВНЧ за период от 18 месеца през 2016 г. -2017 г., както и за задържането му под стража през 2019 г., но в останалата част не следва да се кредитират, вкл. и поради нейната заинтересованост по смисъла на чл. 172 от ГПК. В една част показанията са вътрешно противоречиви – напр. св. М. установява, че „непрекъснато е работила и е издържала семейството“, а впоследствие уточнява, че е получавала парични преводи от Турция през 2019 г., тъй като тогава съпругът ѝ бил „заклучен“ и някой трябвало да ѝ помага. Несъстоятелна е тезата ѝ, че издръжката на семейството е поета изцяло от нея. Житейски нелогични са и обясненията ѝ, че съпругът ѝ е набеден от други афганистанци, тъй като „си живеели добре“, с което обяснява събраната от ДАНС отрицателна информация за него. От друга страна, установените от свидетелката социални връзки с „едно приятелско семейство от кв. М. предградие“ не могат да се приемат за достатъчни да обосноват трайна интеграция на чуждия гражданин в приемащата държава.

Жалбоподателят се позовава на основното си право по чл.8, пар.1 от ЕКПЧ – всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот. Намесата на държавата в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици и престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите (пар.2). Член 8 налага на държавите – членки задължение „да зачитат“ широк кръг от недефинирани лични интереси. Защитеният от чл.8, пар.1 от ЕКПЧ интерес „семеен живот“ изисква преценка дали партньорите живеят заедно, продължителността на връзката им, дали са показали привързаност един към друг, имайки деца или по какъвто и да е друг начин (стр.629 от Право на

ЕКПЧ, изд. С., 2015 г.).

Тук е мястото да се посочи, че макар семейната връзка на чуждия гражданин с българска гражданка да датира относително продължително във времето (от 2019 г.) по делото липсват всякакви данни, извън заинтересованите показания на съпругата, за трайна социална интеграция на чуждия гражданин в България. Съпрузите нямат деца и по делото не са установени каквито и да било други данни същите да са показали привързаност един към друг по какъвто и да е друг начин.

По делото Uner срещу Н. на ЕСПЧ са идентифицирани релевантни критерии, когато кандидатът е участвал в престъпна дейност: характерът и сериозността на престъплението, продължителността на престоя на кандидата в държавата, изминало време след извършеното престъпление и поведението на жалбоподателя през този период, гражданството на различните засегнати лица, семейно положение, продължителност на брака, дали съпругът/гата са знаели за престъплението, дали от брака има деца, сериозността на трудностите, с които съпругът ще се сблъска в чуждата държава, *силата на социалните, културните и семейни връзки в приемащата държава и с държавата по местоназначение* (стр.690-691 от Право на ЕКПЧ, изд. С., 2015 г.). Съдът съобразява, че от м. август 2023 г. чуждият гражданин се е завърнал доброволно в А., поради което приема, че същият има социални връзки с държавата по произход. Не звучат убедително обясненията на съпругата М., че съпругът се е завърнал в страната си на произход, за да подаде документи за виза. Логично е неговото отклонение от образуваното срещу него ДП № 102/2020 г. по описа на СО-СП. От друга страна следва да се съобрази пълната недоказаност на социални и културни връзки на чуждия гражданин в приемащата държава. Безспорна е единствено семейната му връзка с българска гражданка, но както се посочи от брака няма родени деца, което поставя под съмнение силата на тази връзка. Налице са данни, че съпругата не само е знаела, но е участвала в незаконната дейност на съпруга, което също следва да бъде съобразено съгласно цитираното дело Uner срещу Н. на ЕСПЧ.

Така съпоставени обстоятелствата относно личните интереси на индивида и неговото семейство, състоящо се от българска гражданка, съотв. правото им на личен и семеен живот, *не навеждат на защитим личен интерес* при преценка на баланса и в сравнение с правата и свободите на другите членове на обществото, които са част от законоустановеното понятие за „национална сигурност“. Въз връзка с възражението за нарушение на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, следва да се отбележи, че ЕКПЧ не защитава правото да се живее в договаряща държава (стр.689 от Право на ЕКПЧ, изд. С., 2015 г.). Съдът приема, че положението на жалбоподателя и съпругата му е сходно с фактическата обстановка по делото А., Cabales and Balkandali срещу О. кралство – не е доказано, че са налице пречки за установяване на семеен живот извън България, без да е необходимо семейството да се установи непременно в А., за който е общоизвестно, че се намира в тежка хуманитарна криза. Не съществуват пречки семейството да се установи в П., където чуждият гражданин е подал заявление за издаване на виза, или в Република Турция. Съдът приема, че по делото не е доказана неговата социална и културна интеграция в страната ни, а семейната връзка касае единствено съпругата, за която не са доказани сериозни пречки за осъществяване на

контакти в трета държава. Показанията на св. М. за влошено здравословно състояние не са подкрепени с други доказателства. Не звучи логично същата да е придружавана при лекарски посещения от чуждия гражданин предвид езиковата, социална и културна бариера. По изложените съображения съдът не кредитира в тази им част показанията на св. М. и приема, че въз основа на тях не е доказано, че за семейството са налице непреодолими пречки за установяване на семеен живот извън България.

Жалбоподателят изрично се позовава на серия дела в ЕСПЧ срещу България относно депортиране по причини, свързани с *националната сигурност*, които изискват законността на мерките за депортиране да бъдат предмет на някаква форма на състезателно производство, включващо ефективна проверка на причините за тези мерки и преглед на съответните доказателства. Това производство трябва да позволява определяне на баланс (стр.692 от Право на ЕКПЧ, изд. С., 2015 г.). Процесното производство осигурява такава защита и преценка на баланс и пропорционалност. Основанието за намеса на държавата по смисъла на чл.8, пар.2 от ЕКПЧ трябва да има своя нормативна база, която е предмет на реален, а не формален контрол за законосъобразност. Тази намеса трябва да е „необходима“, т.е. съответна на належащата обществена необходимост и *пропорционална на преследваната легитимна цел*. Изложеното налага преценка и намиране на справедлив баланс между конкуриращи се интереси – интересите на индивида и обществената необходимост. Съдът приема, че мерките, предприети от съображения, свързани с обществения ред или обществената сигурност, трябва да са в съответствие с принципа на *пропорционалността* и да се основават изключително на *личното поведение* на въпросното лице, което поведение да представлява *истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха*, която засяга някой от основните интереси на обществото. Не следва да се приемат мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция. В случая, в справката на ДАНС са налице такива данни, които от една страна касаят изцяло личното поведение на кандидата, а от друга страна – при преценка на баланса между личните интереси на индивида от една страна и правата и свободите на другите членове на обществото, които са част от законоустановеното понятие за „национална сигурност“ съдът приема, че превес следва да се даде на последните. Независимо, че мярката е утежняваща за индивида, интересите на държавата и обществото обосновават намесата и я определят като пропорционална по смисъла на чл.6, ал.2 и ал.4 АПК –като благоприятна за държавата и обществото.

Тук е мястото да се посочи, че според информационните масиви на ДАБ и на МП чуждият гражданин е роден през 1996 г. (л. 60 и л. 63), което е косвено указание, че същият се е представял с различна самоличност пред официалните български власти. Според националния си паспорт от 04.12.2023 г. чуждият гражданин е [дата на раждане]

Данни за склонността на чуждия гражданин към отклонение от установения в приемащата държава обществен ред се съдържат в предоставена от ДАБ информация с писмо изх.№ ЦУ-08-261-1 от 02.04.2024 г. Чуждият гражданин е влязъл в страната ни на 16.12.2014 г. и е подал молба за международна

закрила на 06.01.2015 г., когато е настанен в РПЦ [населено място] към ДАБ. Същият самоволно е напуснал центъра на 27.03.2015 г. Подал е последваща молба за закриване през 2016 г., по която е постановено решение за отказ № 8782/25.04.2017 г., влязло в сила като необжалвано. Чуждият гражданин е със статут „чужденец“ в АИС „Бежанци“ на ДАБ, поради което и съгласно чл.66, ал.1 от ЗУБ спрямо него са приложими разпоредбите на ЗЧРБ.

Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства навежда на извод за законосъобразност и пропорционалност на постановения отказ.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК е дължимо отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на разноски, но такива не се присъждат поради липса на формулирано искане в тази насока.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. М., [дата на раждане] , гражданин на А., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, чрез адв. Т. И. от САК, срещу Отказ рег. № ISB23000237V от 30.01.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], П..

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: